

Magthavere, hvilket alt sammen efter min Mening kun bevirker, at det til sidst bliver uhyre vanskeligt at finde hinanden.

Jeg vil særlig henvende mig til den højtærede Statsminister og den højtærede Kirkeminister, disse to ældre Politikere, der snart kan staa ved Afslutningen af deres politiske Virksomhed i deres Arbejde for Folk og Fædreland, og minde dem om, at hvis denne usikre Tilstand fortsættes saa meget længe, forspilder man mange Muligheder for at komme til en forstandig Løsning. Jeg forstaa godt, at det er uhyre vanskeligt at komme til et blot antageligt Forhandlingsgrundlag, naar man tænker saaledes, som det ærede Medlem Hr. Ulrich tænker. Hans Udtalelser forgangen Dag bekræftede kun en gammel Udtalelse, der faldt her i Tinget for mange Aar siden i Agrarforeningens store Dage, da et kendt Medlem af dette Ting udtalte, at Kain var den første Agrar, thi han slog sin Broder Abel ihjel. Det er jo et Syn, som synes at skulle gøre sig gældende ogsaa i vor Tid, thi det ærede Medlem Hr. Ulrich gik, som sagt, meget koldblodigt til den skæbnesvangre Henrettelse, som han vilde besørges af det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Og naar man tænker saaledes hos Agrarerne i den Side af Salen, kan man ikke fortænke Agrarerne i den anden Side af Salen i, at de tænker paa den selv samme Maade. Det er nu min Overbevisning, at for saa vidt man lader disse Følelser faa frit Raaderum og Agrarerne, hvad enten de hører hjemme i det konservative Folkeparti eller Venstre, vedblivende tvinger Regeringen til fuldstændig Uvirksomhed overfor Industri og Haandværk, saa vil det til syvende og sidst ramme Landbostanden lige saa haardt, som det har ramt de andre.

Det har ikke været nogen særlig heldig Stjerne, der har svævet over denne Regering fra Begyndelsen af. Der er jo mange Vanskeligheder at overvinde for at komme til Forstaaelse og Samarbejde, men naar Forholdene er, som de er, naar det konservative Folkeparti er saa splidagtigt med sig selv indbyrdes, som det er, saa er der ingen anden Mulighed end, at Socialdemokraterne og den nuværende Regering maa se, om det ikke er muligt for dem at naa til en Løsning af denne Krise og træffe saadanne Foranstaltninger, som kan bringe Erhvervslevet i Gang igen. Jeg siger, at der er mange Vanskeligheder at overvinde, fordi det forekommer mig, at denne Regering, specielt enkelte af dens Medlemmer, ganske unødvendigt har hidset

den ene Befolkningsklasse mod den anden her i Landet. Jeg ved, at det er sagt fra Tingets Talerstol i de sidste Dage, at mit Partis Ordfører, Hr. Stauning, i sin Forelæggelsestale skulde have brugt for strenge Ord overfor Regeringen. Jeg bestrider ganske Rigtigheden heraf. Den, som læser Hr. Staunings Tale igennem, vil finde, at det ærede Medlem udtalte, at nu kunde det ikke gaa længere, som det gaar, nu maatte der gøres noget fra Regeringens Side, og kun, hvis Regeringen ikke vilde gøre noget, maatte der gribes til skrappe Forholdsregler fra vor Side. Man vil ogsaa se i det ærede Medlem Hr. Staunings Tale, hvorledes han Gang paa Gang erklærer, at Socialdemokraterne er parate til at samarbejde med denne Regering, blot den dog i det mindste vilde række en Haand ud til forstaaende og forstandig Handling i det Spørgsmaal, der her er Tale om.

Selv om vi ser bort fra dette, der dog er Hovedsagen, er der mange andre Ting, som den nuværende Regering har været uheldig med, og som har bragt Ulave i de politiske Forhold og gjort det vanskeligt at komme til Ro. Jeg vil blot minde om, at efter mange Aars Vanskeligheder var der opstaaet et nogenlunde taaleligt Forhold mellem Kongemagten og Folket, men dette Forhold er blevet fuldstændig sønderrevet ved de dumme Begivenheder, der fandt Sted i Paaskedagene 1920. De fuldstændig urimelige og dumme Begivenheder, der fandt Sted ved den Lejlighed, har kun bidraget til at skille og sønderrive det Samarbejde, der fandt Sted paa dette Omraade. Der er ogsaa en anden Vanskelighed, som ganske vist ligger en lille Smule udenfor selve den økonomiske Situation, men som jeg derfor ogsaa kun vil fremhæve ganske kort. Det er det sønderjydske Spørgsmaal. Det er efter min Mening en Skam for Danmark og for Befolkningen, og særlig for de konservative Partier her i Landet, at Sønderjydernes første Mand, H. P. Hanssen, ikke sidder i den danske Rigsdag. Det var ogsaa et Forhold, der blev ødelagt og sønderrevet ved hine ganske taabelige Begivenheder i Paaskedagene 1920.

Hvorledes det har udviklet sig rent indrepolitisk, skal jeg ikke ved denne Lejlighed fortælle mig meget i, for det kender vi alle sammen. Regeringen har ikke været heldig i nogen Henseende, det er aabenbart for alle, ligesom at baade Regeringens Medlemmer og Partiet Venstre har taget ganske fejl i Bedømmelsen af den økono-